

Talenka

Zand en staal deel 1

Talenka

M.G. Crow

Schrijver: M.G. Crow
Coverontwerp: mariahl via Fiverr
ISBN: 9789464851830
© M.G. Crow

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Een uitgemergelde vrouw lag op een paars fluwelen deken. Haar zwakke ademhaling piepte. Ze zag eruit als een oude vrouw, maar was amper vijftig. De spierwitte huid stond in fel contrast met de donkere haren, die als dunne slierten tot aan haar heupen reikten. De zweetdruppels op haar voorhoofd scheidden een penetrante, zoete geur uit, die bijna misselijkmakend was.

Met een uiterste krachtinspanning richtte de koningin zich op. Het kostte haar buitengewoon veel moeite haar ogen te openen. Ze wendde zich tot het jonge meisje dat op de rand van het bed zat en haar hand vasthield.

“Ze komen!” riep de stervende koningin. “De mensen uit de lucht! We moeten ze stoppen voor het te laat is! Karan is niet meer te redden!”

Haar grip verslaptte. Als een voddipop viel ze met open mond achterover. Haar opengesperde ogen braken toen haar ziel haar lichaam verliet.

Het meisje schudde aan de schouders van haar moeder. Ze hadden identieke tatoeages rond de polsen. Fraaie inktlijnen gaven aan de ingewijden weer wat hun afstamming was en welke rituelen ze hadden ondergaan.

“Moeder!” gilte het meisje.

Haar wereld stortte in. Ze voelde zich verre van klaar om de zware taak op zich te nemen, al had ze geen andere keuze. Haar pad lag vast vanaf het moment dat ze werd geboren.

Tranen rolden over haar wangen. Haar moeder had haar krachten opgebruikt, een valkuil, die veel van haar voorouders fataal werd. Als ze niet uitkeek, zou het ook haar dood worden.

Haar betraande ogen richtten zich op de jongeman, die bij de deur stond. Zijn lange, eveneens ravenzwarte haren hingen als een gordijn voor zijn natte ogen. Zijn kin rustte op zijn borst.

“Broer, we moeten Karan helpen,” zei het meisje. Ze stond op en viel hem om de hals. De verantwoordelijkheden die ze moest dragen, weerhielden haar ervan te rouwen. Er stonden te veel levens op het spel. Voor haar moeder was het te laat, voor vele anderen nog niet.

Ze drong aan. “We moeten aan de profetie denken.”

Haar oudere broer knikte. Er wachtte hen zware tijden. Niets zou hetzelfde blijven. De stervende koningin had haar kinderen gewaarschuwd dat de mensen uit de lucht elk moment op hun planeet konden arriveren.

Haar dochter beseftte dat ze niet iedereen zou kunnen redden. Haar hart bloedde niet alleen omdat ze haar moeder had moeten afgeven.

“Als we moeder begraven hebben ...” stamelde haar broer, die bij haar kwam staan.

Broer en zus keken elkaar aan. Hun verdriet mocht hun missie niet belemmeren. Ze hadden bijzondere gaven. Hun moeder had hen geleerd ermee om te gaan. Zij was de grootste ziener die hun volk ooit had gekend. De visioenen die ze had gekregen, waren zo verschrikkelijk dat ze opgelucht was geweest dat ze het lot van haar kinderen niet hoefde mee te maken. Haar dochter moest beslissingen nemen die de toekomst van de planeet zouden bepalen.

1

Aardjaar 6125

Een kleine robot bewoog over een hobbelig bospad. Enkele uren eerder was hij op onbekend terrein geland, een schroeiplek op een open plek in de begroeiing achterlatend. De enige getuigen van de vreemde aanwezigheid waren enkele geschrokken dieren. Haastig vluchtten ze weg toen het vreemde toestel hen naderde.

De ingenieuze sensoren van de onbemande verkenners namen de omgeving waar. Ze stuurden de verzamelde data naar computers aan boord van het ruimtetuig dat kilometers verderop vloog. De machine had geen zintuigen zoals levende wezens; het was een staaltje technisch vernuft dat meer waarnam dan duizenden ogen.

In het ruimteschip rolden cijfers en letters over een scherm. De bits en bytes werden omgezet in mensentaal. De analyses van de verkenningsrobot waren noodzakelijk. Het was een kwestie van leven of dood. Eén fout kon grote gevolgen hebben. Er was geen plaats voor emoties. Keiharde algoritmes konden beter oordelen dan de menselijke geest, al mocht deze laatste niet uitgesloten worden bij de eindbeslissing.

Een man volgde met argusogen de binnenkomende resultaten. De frons op zijn voorhoofd werd groter naarmate er meer gegevens op zijn scherm verschenen. Zijn oordeel zou het voortbestaan van de mensheid bepalen.

Wat hij las, kon hij amper bevatten. Zijn smeekbede werd verhoord, al was hij zijn geloof in God allang verloren. Religie hoorde tot het verre verleden. Wetenschap had de bovenhand in zijn wereld.

De kapitein draaide zijn stoel. Zijn blik kruiste die van de jongeman die hij net had opgeroepen en met hangend hoofd de cockpit betrad. Hij hield volgens de etiquette halt op korte afstand van zijn overste. Dat belette hem er ook van hem bij de keel te vliegen, een drang die hij regelmatig onderdrukte.

De man van middelbare leeftijd imponeerde de brugofficier. De jongeman besloot voor alle veiligheid zijn mening voor zich te houden. Hij kende zijn plaats.

De kapitein en de brugofficier droegen dezelfde donkerblauwe uniformen, al was het met andere insignes. Die patch op de borst maakte het verschil in wie het laatste woord had. Openlijk ging het tweetal formeel-vriendelijk met elkaar om. Achter de rug waren ze aartsvijanden. Toch was dit niet het moment om hun vetes uit te vechten.

Beiden beseften dat hun voortbestaan op een kantelpunt stond. De uitkomst van de analyses van de planeet die de robot verkende, waren cruciaal wilden ze een langere tijd wilden overleven, moesten ze het schip verlaten. Daar werden hun kansen met de dag kleiner. De veelbelovende technologie waarmee de Aardelingen een dikke vijf eeuwen eerder van hun vergane planeet werden geëvacueerd, begon te falen.

“Breng alles in gereedheid om te landen,” zei de kapitein bevelend. “We hebben volgens het mainframe een planeet zoals de aarde gevonden. Breng de bemanning op de hoogte!”

Richie knikte. Hij had zo zijn redenen om minder dol te zijn op de kapitein. Het was de eerste man waar hij een luisterend oor van verlangde en de laatste waar hij dat van zou krijgen. Met hangend hoofd verliet hij de cockpit. Als een papegaai herhaalde hij instructies voor het brugpersoneel dat in de ruimte naast de cockpit zat.

Het schip was de thuishaven van de mensheid. Weldra zou die op een andere planeet zijn, of iedereen vond de dood. Het was erop of eronder. De spanning aan boord was om te snijden.

Een zachte landing was niet meer mogelijk. Langer in het heelal ronddolen was ook geen optie. Ze moesten kiezen tussen een kans op overleven of een zeker einde voor de Aardelingen.

Door een aanvaring met een meteoriet was de kernreactor die het ruimteschip operationeel hield, lekgeslagen. Er zat niets anders op dan het hele compartiment af te sluiten en te hopen dat de motor het uithield tot ze een geschikte planeet vonden om op te landen.

Hierdoor waren er zware technische problemen ontstaan, zoals een tekort aan stroom in bepaalde compartimenten. Zo brandden er in de slaapvertrekken geen lampen meer. Alle energie ging naar het mainframe en het operationeel houden van het schip.

Ook de voedselvoorziening werd een ramp. De technologie die ervoor zorgde dat er chemisch vlees en chemische groenten konden worden gekweekt, leidde na meerdere eeuwen tot degeneratie. De pap die de magen van de Aardelingen vulde, bevatte nog weinig voedingswaarde.

Massaal de dood vinden in een crash was de laatste tragedie die de mensheid kon overkomen. De vorige kapitein had een drastische beslissing genomen om de overbevolking op het schip tegen te gaan. Het offer van duizenden mensen mocht niet te vergeefs zijn geweest.

De gegevens die de verkenningsrobot over de planeet waar het schip op afstevende had doorgestuurd, waren positief. Ze had dezelfde atmosfeer als de vergane aarde. Het ronde hemellichaam was er bijna een exacte replica van. Blauwe oceanen en continenten die vooral groen kleurden kwamen in zicht.

De laatste hoop van de Aardelingen was deze nieuwe planeet op tijd te bereiken voor de reactor het helemaal begaf en het schip een doods-kist werd.

Nietsvermoedende boeren bewerkten hun velden. Het leven ging zijn gewone gangetje op de planeet waar het ruimteschip op afstevende. Het was lente en tijd om te zaaien. De grond moest worden geploegd. De boer had zijn paarden ingespannen en leidde de dieren voor de ploeg naar het veld. Hij begroette onderweg de mensen die hem die dag zouden komen helpen.

Een groot object dat als een vuurbol over hun hoofden scheerde, trok hun aandacht toen passeerde. Het stevende af op de bossen verderop, die al begonnen te branden voor het gevaarte de kruinen nog maar had geraakt.

Paarden steigerden voor de ploeg. Een gil weerklonk. Het werkruijg dreigde naast de grond ook een vrouw te klieven. Iemand trok haar

opzij. Het scherpe lemmet miste haar op een haar na. Wat verderop kon een knecht de panikerende dieren tegenhouden.

De angst van de geschrokken menigte werd groter toen er een luide knal weerklonk. De grond trilde. Aan de horizon was vuur te zien. Rook steeg op. Een dik gordijn belemmerde het zicht. Het kwam uit de richting van de bossen.

De mensen staarden elkaar in paniek aan. Hun nieuwsgierigheid won het van hun angst. Enkele dappere landbouwers besloten naar het gevaarte te gaan om na te gaan wat er aan de hand was.

Een ander deel van hen ging naar het paleis dat vanop een heuvel uitkeek over de velden. Het was zeker dat de koning het enorme ding ook uit de lucht had zien vallen. Ze moesten hem echter spreken, omdat ze zonder zijn toestemming de dam niet mochten openzetten om de brand te blussen.

Vanuit een toren van het statige paleis keek de wachter naar de bosbrand in de verte. Een schok ging door hem heen. Hij liep zo snel hij kon naar beneden om de koning te verwittigen, hierbij viel hij bijna van de zo goed als eindeloze, gladde, steile wenteltrap.

“Sire!” gilde hij in paniek.

Een jongeman in een lichtblauw fluwelen pak waarop met fijn gouddraad een gedetailleerd bloemenpatroon was geborduurd, kwam hem tegemoet. Met een handgebaar legde hij de wachter het zwijgen op. Niemand durfde de koning tegen te spreken.

“Ik heb het gezien,” zei hij. “Ik zal Agiband sturen om poolshoogte te gaan nemen.”

Hierbij richtte hij zijn blik op de jongeman die naast hem was verschenen. De kerel was in een minder opvallend pak, in een deftige stof gehuld en droeg daarop een grijze flanellen vest. Agiband zag er tegenop om zijn opdracht uit te voeren, maar durfde de koning niets te weigeren.

De koning zelf wilde het rampgebied voorlopig vermijden. Hij stuurde liever een vertrouweling om de situatie te evalueren. Tot

zover hij wist, was zijn zwaardmeester degene die het beste kon rijden en daardoor ook het snelste heen en terug was om verslag uit te brengen.

Agiband liet niet merken wat er in hem omging. Hij had een naar gevoel bij de situatie. Verschillende keren had hij de koning erover willen aanspreken, maar had het niet gedurfd. Daarover beklaagde hij zich op dat moment. Zonder morren liep hij naar de stallen, waar men zijn paard al had gezadeld.

De jongeman, die zijn rijdier aanspoorde, dacht er het zijne van toen hij onder de grote poort door het paleis uit reed. Al weken had hij nachtmerries over deze gebeurtenis. De koning daagde hem uit om te bewijzen dat zijn nare dromen op niets sloegen, of dat hoopte hij tenminste.

Agibands hartslag versnelde naarmate hij de plaats van het gloeiende gevaarte – dat zo groot als een dorp bleek te zijn – naderde, zeker toen hij ijzingwekkende kreten uit die richting hoorde komen.

2

De landing was, zoals voorzien, allesbehalve zacht verlopen. De bemanning kon alleen maar hopen dat de berekeningen van de verkenningsrobot klopten als ze de gecontroleerde crash zouden overleven. Hun schip maakte geen zuurstof meer aan. Die moesten de opvarenden nu uit de lucht halen.

Kapitein James Simon opende zijn ogen. Zijn kilblauwe irissen richtten zich op de gebarsten controlepanelen. De cockpit rondom hem had zware schade opgelopen door de crash. De verbinding met zijn artificiële verkenner was weggevallen. Het mainframe gaf geen kick meer. De gebroken schermen waren zwart.

Een diepe zucht ontsnapte uit de longen van de kapitein. Hij kon ademen. Amper bevattend dat hij nog leefde, klikte hij zijn gordel los. Bij het opstaan, voelde hij een stekende pijn in zijn been. Door de adrenaline had hij niet gemerkt dat er een grote scherf van een scherm in terechtgekomen was. Zijn gezichtsveld kleurde rood langs een kant. Een stuk van een paneel had zijn wenkbrauw opengehaald. Het bloed stroomde eruit. Hij verbeet de pijn. Zijn prioriteiten lagen ergens anders: hij moest nagaan hoeveel van zijn mensen de crash hadden overleefd.

“Richie!”

De deur bewoog. Richie kwam tevoorschijn. De jongeman had het geluk gehad dat hij tussen twee kasten was beland. Die hadden hem beschermd tegen rondvliegende voorwerpen. Hij had zich niet op tijd kunnen vastklikken nadat hij de rest van de bemanning had gealarmeerd.

De harde blik van de kapitein werd milder toen hij het lijkleke gezicht van de jongeman zag. Hij onderdrukte zijn binnenpretjes toen hij merkte dat zijn ondergeschikte bang was geweest.

“U bent gewond,” zei Richie.

“Het zijn maar wat schrammen,” gromde kapitein Simon. “Verzamel de overlevenden. Test de apparatuur. Red wat er nog van werkt. We

hebben scanners en data-analysatoren nodig om te zien wat er zich buiten het schip afspeelt en waar we eventueel voedsel kunnen vinden.”

Richie knikte en draaide zich om. Toen hij in het deurgat van de cockpit stond, liet hij zijn hoofd hangen. Een laatste twijfel maakte zich van hem meester.

“Volgens onze recente data leven hier mensen zoals wij,” zei hij.

“In een primitieve beschaving. Die gaan we snel bekeren. We hebben betere wapens. Ze zijn machteloos.”

O ja, geweld is alles wat je kent! Vergeet niet hoe het onze thuisplaneet is vergaan. Ik heb de lokale bevolking hier nog niet gezien en jij evenmin. Gaan we deze ook tot puin herleiden? Dan zal het hier ook niet lang blijven duren. Misschien moeten we die primitieve mensen een kans geven. Onze technologie gaat ons nu toch niet meer helpen. Hoe hebben wij al die jaren geleefd voor we die ontdekkingen deden?

Richie beet op zijn tanden om niet te laten merken wat er in hem omging. Hij dacht er het zijne van. Zijn geboorte had de kapitein niet gepland en verder beschouwde zijn overste hem als een teleurstelling.

Zonder morren verliet hij de cockpit. Zijn hart klopte in zijn keel. Hij vreesde gangen vol lijken aan te treffen. Tot zijn grote opluchting was dat niet het geval.

De overgrote meerderheid van de Aardelingen had de crash overleefd, al waren sommige gewond. Ze hadden de instructies om zich vast te maken en zich te beschutten goed opgevolgd. De ziekenboeg raakte hierdoor niet overbelast. Er diende zich echter wel een ander probleem aan.

De kapitein werd gedwongen zijn koppigheid opzij te zetten en naar de ziekenboeg te gaan omdat de scherf van het paneel een ader had geraakt en hij veel bloed verloor. De ingenieuze apparatuur werkte niet meer, waardoor gewonden met naald en draad gehecht moesten worden in plaats van met de gebruikelijke lasers. De dokters hadden de procedure wel geleerd tijdens hun opleiding, maar nooit toegepast. Daarom was de arts langer dan normaal bezig en dat

irriteerde de kapitein. De hele doorstroom in de ziekenboeg stagneerde.

Met frisse tegenzin stelde kapitein Simon vast dat zijn brugofficier alles onder controle had. Hem zien falen, zou de kapitein een groot plezier hebben gedaan. Hij had zijn redenen om Richie niet te mogen. De jongeman was voor hem de herinnering aan het grootste verlies in zijn leven: namelijk dat van de enige vrouw waar hij ooit van had gehouden. En daarnaast waren er vele andere dingen voorgevallen waarom hij en Richie niet op goede voet stonden.

Opgelucht stelde Richie vast dat het leven in het gecrashte schip weer op gang kwam. Een jonge vrouw in een gelijkaardig donkerblauw uniform met andere insignes kwam hem tegemoet, terwijl hij de schade in de cockpit opmat. Doordat hij zo gefocust was op zijn taak, had hij haar niet horen binnenkomen.

“Richie,” zei de vrouw. “We kunnen nog niet naar buiten. Het schip is gloeiend heet. Het moet eerst afkoelen, anders verbranden we.”

Hij draaide zich om en staarde haar met grote ogen aan.

Ze keek hem niet rechtstreeks in de ogen. Zijn blik was te confronterend. Hij was iemand die haar zou kunnen laten nadenken over dingen waar ze liever niet bij stilstond.

“Carla, wat is het probleem?” vroeg Richie.

De dochter van de kapitein beet op haar lip. Als hoofdingenieur had ze datascanners op de oppervlakte van het schip gericht. Die stuurden beelden van wat er buiten gebeurde door naar de geavanceerde tablet in haar handen. Wat erop het scherm verscheen toen Carla het in zijn richting keerde, bezorgde Richie kippenvet. De geluiden deden hem huiveren.

Jammerende kretten weerklonken. De mensen die het schip waren genaderd, verbrandden toen ze te dicht bij het gloeiende metaal kwamen. Ze verschroelden levend.

Richie wendde zijn blik van de tablet af. Het verbaasde hem niet dat Carla onbewogen bleef bij het aanschouwen van de gruwel. De appel was ogenschijnlijk niet ver van de boom gevallen.

Beiden hadden niet toevallig dezelfde lichtbruine haren als die van de kapitein voor hij grijs werd. Ze hadden ook dezelfde felblauwe ogen. Innerlijk waren de brugofficier en de ingenieur tegenpolen, al konden ze uiterlijk hun verwantschap moeilijk verbergen.

“De mensen die binnen willen komen, worden levend geroosterd,” zei Carla emotioneel. “Ze weten niets van onze technologie. De atmosfeer van deze planeet is goed. Ze heeft een zon die gelijkaardig is aan die van de Aarde, maar wel twee manen, die samen eb en vloed regelen. En ...”

Richie had genoeg van haar technische uiteenzetting. Het gekreun van smeulende mensen op het scherm maakte hem misselijk. Liefst van al stuurde hij Carla weg in plaats van verder te blijven bekijken. Hij vond een excuus.

Hij onderbrak haar. "Je vader is gewond." Hij wees naar het bloed op de gebroken panelen, wetend dat het van de kapitein was.

Als ze niet was binnengekomen, had hij zijn frustratie geuit door tegen de stoel van zijn vader te plassen. Dankzij haar tussenkomst, kon hij zich nog net inhouden. Het idee dat hij er misschien ooit zou in plaatsnemen, deed hem die minder hygiënische gedachte uit zijn hoofd zetten.

Met dezelfde kille blik als die van haar vader staarde Carla Simon hem aan. Richie Jones was in haar ogen een watje. De manier waarop hij aan zijn functie was gekomen, vond ze een regelrechte schande.

Richies moeder was een belangrijke diplomate aan boord. Ze was close met de kapitein, die na de geboorte van zijn dochter op haar avances inging. Toen ze zwanger raakte, dwong ze de kapitein zijn zoon niet te verstoten.

Richie was de bastaard die zijn vader voor de lieve vrede erkende en op zijn eenentwintigste een functie had gegeven. Dat zijn moeder kort daarna voldaan stierf, zorgde ervoor dat de brugofficier in de

praktijk meer een loopjongen werd dan de tweede in rang. Hij legde zich erbij neer, voorlopig althans.

Carla moest zich als de oogappel en officiële dochter van de kapitein bewijzen. Ze kreeg niets voor niets. Dat knaagde aan haar als ze haar halfbroer zag rondlopen in zijn uniform. Hij was geen ster op school. Altijd hing hij aan het staartje. Ze verdacht de leerkrachten ervan dat ze hem er altijd net door lieten omwille van de status van hun vader.

“Mijn vader wil die planeet veroveren.” Haar stem was even kil, al klonk deze enkele octaven hoge en minder zelfverzekerd dan die van de kapitein.

Richie was niet overtuigd dat zijn zus werkelijk een koele kikker was. Hij kreeg eerder de indruk dat haar gevoelens ergens in een kluis zaten, maar dat ze die nog had. Haar kon hij wel verdragen, in tegenstelling tot hun vader.

“We moeten met die mensen vrede sluiten,” zei Richie.

“Praat je met dieren?” vroeg Carla met haar neus in de lucht.

Ze liep hem parmantig voorbij en verdween uit de cockpit en ging in de richting van de ziekenboeg. Wat ze met hun vader te bespreken had, kon haar halfbroer niet schelen.

Richie staaarde haar na. Was er echt zoveel verschil tussen hen? Zij was altijd de beste van de klas en haalde grote onderscheidingen. Hij werkte, als hij echt eerlijk was, liever met zijn handen dan met zijn hoofd. Gaf hem om het even welk defect voorwerp en hij herstelde het. Dat lukte Carla in geen eeuwen.

Bijna viel Richie flauw toen hij naar een andere gang liep, waar zijn vertrekken lagen. Hij was de ijle lucht van het schip gewend en niet de zuurstofrijke omgeving waarin hij zich nu bevond.

De spanning had hem gevelde. Hij moest even gaan liggen. Voorlopig wenste hij niemand te zien.

Enkele dorpelingen waagden het erop het gloeiende gevaarte te benaderen. Jammerend en krijsend bleef een dappere boer aan het

rode metaal hangen. Met veel moeite konden zijn dorpsgenoten hem ervan los krijgen. Een groot deel van zijn huid werd afgestroopt. Sissend en smeulend bleef het tegen het ruimteschip plakken. De geur van verbrand vlees vulde de lucht.

“Blijf eraf, het staal gloeit!” beval de gezant van de koning die op zijn paard kwam aandraven.

De mensen draaiden zich in de richting van de jonge ruiter. Hij wendde zijn blik af toen hij de zwaar verbrande boeren zag liggen. Sommigen hadden zwarte armen en benen. De rest van hun lichaam zat vol blaren. Ze gilden het uit, verward in een ongenadige doodstrijd.

Agiband verbeet zijn emoties. Hij hield zijn hoofd recht, al bloedde zijn hart. Voor hen zou hulp niet meer baten. Het was tegen de wet om hen uit hun lijden te verlossen, al wilde hij dat wel doen.

“Mensen, we moeten koning Garvon op de hoogte brengen!” riep hij.

“Ja, ga je vriend halen, Agiband!” snauwde een vrouw die hem tegemoet trad.

Haar afkeuring raakte hem, al had hij het kunnen zien aankomen. Zijn verminkte hand, een herinnering aan wat gloeiend staal kan doen, streelde de manen van zijn zenuwachtig briesende paard. Het dier viel moeilijk te kalmeren. Kwam het door de brandlucht of de inwendige onrust van de ruiter?

“Ik ben jullie vijand niet,” zei Agiband, de vrouw met een weemoedige blik aankijkend.

“Nee, je bent je eigen grootste vijand. Zeg koning Garvon dat we zijn slippendrager hier niet nodig hebben!”

Haar woorden doorkliefden zijn hart. Zijn lange, donkerblonde haren hingen in dunne slierten voor zijn gezicht. Als kind werd hij uitverkozen om in het paleis te wonen. Zijn uitzonderlijke gave om staal te bewerken, had de aandacht van de vorige koning getrokken. Hij had Agiband ontboden om hem vanaf piepjonge leeftijd te dienen.

De jongen moest zijn talenten ontwikkelen om de koning te helpen. Sinds zijn zesde werd hij opgeleid tot wapensmid.

Zijn zwaarden waren uitzonderlijk mooi. Ze werden ingelegd met edelstenen. Niemand evenaarde zijn vakmanschap. De tol die hij voor zijn roem had betaald, was dat de lijfeigenen waar hij van afstamde hem niet meer wilden kennen.

“Tante,” zei Agiband tegen de vrouw die hem neerbliksemde met haar ogen.

“Jij bent mijn bloed niet meer,” snauwde ze en spuwde op de grond.

Agiband kon haar geen ongelijk geven. Hij maakte van zijn hart een steen en gaf zijn paard de sporen. Het raakte hem dat ook de zus van zijn moeder hem niet meer kon luchten. Hij had een deel van zichzelf verloochend. Het was geen toeval dat hij scherpere zintuigen had dan de rest van zijn volk. Hij en enkele andere Karanen waren door hun gemengde afkomst veredelde paria's.

In volle galop begaf hij zich naar het paleis. Zijn hart bonsde haast uit zijn borst. Het vreemde gevaarte boezemde hem angst in. In zijn visioenen kwamen er mensen uit. Met onbekende wapens vernietigden ze alles wat hem dierbaar was.

Dit kan niet waar zijn, hield hij zichzelf voor, hopende dat zijn nachtmerries geen toekomstvisioenen waren.

Zo snel hij kon, reed hij de poort door. Trillend stapte hij af en rende naar binnen. Hij moest de koning spreken.

Twee mannen stonden over een perkamentrol gebogen. Ze waren voor in de twintig. Beiden keken verwonderd op toen Agiband de kamer betrad.

“Sire,” zei Agiband.

“Je weet dat je me bij mijn naam mag noemen,” drong de jonge koning aan. “Ik was net met Gabaron mijn speech voor volgende week aan het voorbereiden.”

“Garvon, er dreigt een groot gevaar,” zuchtte Agiband. “Volgens mijn dromen gaat het stalen dorp uit de lucht dat ons vernietigen! Het is net zoals de Beran’tha hadden voorspeld!”

Koning Garvon fronste. Met een handgebaar maakte hij Gabaron duidelijk dat hij de zwaardmeester onder vier ogen wilde spreken. De dichter knikte en verliet de kamer. Hij knipoogde hierbij naar Agiband, met wie hij goed bevriend was. Gabaron was net als de zwaardmeester als kind uit zijn volk geplukt vanwege zijn uitzonderlijke gave. Beiden hadden dat te danken aan de afkomst van een van hun voorouders.

Met een glimlach keek Agiband Gabaron na en merkte zo niet het humeur van de koning als bij donderslag omsloeg.

Gabaron was uit het zicht toen Garvon los barstte. “Dat is een leugen! Je kent de bron van die teksten.”

“Wat ik buiten zag, lijkt er sprekend op. De mensen die het benaderden, zijn levend verbrand. Het is net zoals de profetie van de Beran’tha. Gloeiend metaal, zo goot als een dorp en ...”

“Geloof jij die losbandige Saranieten?”

“Ik ben ook niet dol op die woestijnratten en hun losbandige tradities, maar wat ik net zag ... Je moet het zelf zien!”

“Ik geloof niets van wat die monsters zeggen. Vertel de mensen dat het een aardbeving was. Ik wil geen paniek, begrepen?”

Agiband stopte zijn pleidooi. Garvon geloofde alleen in de Karaanse wetten. Karan gold als het hoger koningshuis. Alle andere waren eraan ondergeschikt. De Saranieten in het brandende zand – zoals de lokale woestijn werd genoemd – hadden hun eigen regels. Hun zeden en gebruiken weken sterk af van die van Karan.

Garvon zag dat Agiband op zijn tanden beet. Hij sloeg zijn fluwelen mantel strakker rond zijn schouders. Zijn lange blonde haren hingen als een lijst rond zijn knappe gezicht. Als er een persoon was die hem mocht tegenspreken, was het wel zijn vriend Agiband.

Het bleef echter stil. Garvon had niet anders verwacht. Zijn gedachtegoed stond haaks op dat van de Saranieten die werden geleid

door een elite van Beran'tha. Ze beschikten over magische gaven. Hun voorspellingen kwamen zo goed als altijd uit.

Koning Garvon was zich daarvan bewust. Hij begreep waarom zijn zwaardmeester erin geloofde. Ooit waren de Saranieten komen helpen bij een grote overstroming, die zowat heel Karan had blank gezet. Enkele waren gebleven, omdat ze hun hart aan een Karaanse partner hadden verloren.

Agiband ontweek de kille blik van de koning. Onbewust staaarde hij naar zijn schoenen.

De aandacht van de twee mannen werd afgeleid toen de deur openzwaaide. Een peuter liep wankel de kamer binnen in het gezelschap van een jonge vrouw. Er verscheen een glimlach op het gezicht van Garvon. Hij nam de kleine jongen op zijn arm.

"Sirla," zei hij, "ik ben blij je te zien. En hoe gaat het met mijn grote jongen?"

De koningin bloosde. Ze had hun zoon van anderhalf meegenomen.

"Bengor groeit snel," fluisterde ze, toen Garvon haar een kus op de wang drukte.

Agiband verliet schoorvoetend de kamer. Het liefvallige tafereel van het koninklijke gezin dat elkaar knuffelde, was het laatste wat hij wenste te aanschouwen. Hij had de hoop opgegeven dat er ooit een meisje op hem zou vallen. Iemand van adel was te hoog gegrepen. Een meisje van een lagere stand zou hem geen blik waardig gunnen, gezien ze hem door zijn status op het paleis als een verrader zou aanzien. De jonge zwaardmeester had er zich al bij neergelegd dat hij gedoemd was eeuwig vrijgezel te blijven.

Het neergestorte gevaarte bleef hem zorgen baren. Het was exact wat de koningin van de Beran'tha hadden voorspeld, vlak voor haar dood. Koning Garvon had meer uit beleefdheid dan uit medeleven zijn condoleances laten overbrengen aan haar dochter en opvolgster, Talenka.

In tegenstelling tot de Saranieten had zijn volk nooit geleerd wapens te hanteren. In Karan dienden ze enkel voor de sier. Wat de

zwaardmeester in zijn smidse produceerde, moest vooral mooi zijn. Het was niet bestemd voor de strijd.

Agiband trok zich terug in de smederij. Het was de enige plek waar hij tot rust kon komen. Hij reageerde zich af op gloeiend staal en aambeeld. In zijn hoofd was het al het sierlijke zwaard dat hij voor ogen had. Zijn handen bewerkten het metaal tot het die vorm kreeg.

Waren de mensen uit de lucht raaskallerij van gedrogeerde Beran'tha?

Agiband hoopte dat koning Garvon het bij het rechte eind had. De zwaardsmid besepte dat als hij hoopte fout te zitten, hij meestal juist zat. Al weken werd hij elke nacht gewekt door dezelfde nachtmerrie over het metalen ding dat uit de lucht viel.

Woest sloeg hij met zijn hamer op zijn aambeeld. Hoe kon hij Garvon tot rede brengen?

3

De nakomelingen van de elite van de vergane aarde verzamelden zich in de centrale hal van het schip. Met duizenden hadden ze ruim een half millennium eerder hun stervende planeet verlaten. Een grote kernoorlog had hun voormalige thuisplaneet uit elkaar doen spatten. Ze waren vertrokken op hun ruimteschip, de rest van de mensheid achterlatend. Het gerucht was dat het gewone volk ook een schip had, maar daar was eeuwen geen contact mee. Men ging ervan uit dat de Pegasus die de underdogs van de aarde wilde redden, het niet had gehaald.

Hun aantal was zwaar uitgedund door de ontberingen die ze hadden doorstaan in het oneindige heelal toen de grondstoffen voor voedsel uitgeput dreigden te raken. De levensverwachting nam de laatste generaties af. Het gros van de mensen was bleek en mager. Zonlicht kenden ze niet. Hun voedingsstoffen kwamen uit het laboratorium.

De mogelijkheid tot landbouw zoals die er in een ver verleden was, bestond niet meer. Met veel moeite had men enkele dieren kunnen klonen uit de oude DNA-databank die men van de aarde had meegenomen. Helaas leefde dit vee niet lang. De koeien gaven ook geen melk meer, de kippen legden geen eieren.

De honderden overlevenden kregen een nieuwe kans vaste bodem. Deze planeet had veel te bieden, al betekende het mogelijk dat ze op sommige punten duizenden jaren terug in de tijd werden geworpen, naar het moment dat hun technologie nog niet bestond en voedsel uit de grond werd gehaald.

Iedereen stond te popelen om te ontdekken wat er zich buiten het schip bevond. Een geroezemoes weerkaatste tegen de wanden en werd hierdoor versterkt tot het bijna oorverdovend was.

Al mankend stapte kapitein Simon op het verhoogde podium in de centrale hal. Zijn pijnlijke been werkte niet helemaal mee. De hechtingen met naald en draad trokken harder dan die van de laser.